

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 lutego 1923 roku

o wyrobie machorki w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopólu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) uzupełniając rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916), zarządza się co następuje:

§ 1. Prywatni fabrykanci wyrobów tytoniowych, którym po myśli §§ 5 i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916) zezwolono na dalszą produkcję tychże wyrobów w okresie przejściowym, są tem samem uprawnieni również do fabrykacji machorki pod warunkiem zastosowania się do osobnych przepisów, wyszczególnionych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. Pod określeniem machorka należy rozumieć tytoń krajany, tarty lub kruszony, otrzymany z liści tytoniowych krajowego pochodzenia z ewentualną domieszką zagranicznych liści tytoniowych koloru ciemnego. Domieszka powyższa, którą mogą również stanowić odpadki (ogonki, okruchy i t. p.) liści zagranicznych, nie może przekraczać 10% ogólnej ilości surowca, użytego do tejże machorki. W wypadkach szczególnych może Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego zezwolić wyjątkowo na użycie domieszki w większym procentowym stosunku niż podano powyżej.

§ 3. W miejsce liści tytoniowych krajowego pochodzenia można do wyrobu machorki użyć w całości lub częściowo również liści tytoniowych niemieckiego pochodzenia, to jest sprowadzonych z Niemiec i tamże wyplantowanych. Prywatni fabrykanci wyrobów tytoniowych, ubiegający się o prawo sprowadzenia powyższego surowca z Niemiec, winni przedłożyć każdorazowo Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego należycie udokumentowane dowody, że zakupiony przez nich w Niemczech surowiec został istotnie w Niemczech wyplantowany. Jako dowód taki może między innymi służyć urzędowe stwierdzenie przynależnej do miejsca zakupu Izby handlowo-przemysłowej. Dowody powyższe należy przedkładać w dwóch egzemplarzach, z których jeden przesłany zostanie władzy skarbowej, która odnośną fabrykę wyrobów tytoniowych kontroluje.

§ 4. Surowiec przeznaczony do wyrobu machorki winien być przechowany w oddzielnych magazynach. Również i fabrykacja machorki może się odbywać jedynie w osobnych lokalach, oddzielnie od fabrykacji wszystkich innych wyrobów tytoniowych.

W wypadkach szczególnie zasługujących na uwzględnienie może Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego zezwolić czasowo na wyjątki od postanowień niniejszego paragrafu.

§ 5. Na wyrób i sprzedaż machorki przez fabrykę prowadzone być winno osobne ksiązkowanie, które przepisze właściwa izba skarbowa.

§ 6. Machorkę wolno puszczać w obieg handlowy jedynie w opakowaniach po 50 gramów; opakowanie może być wyrobione tylko ze zwyczajnego pakowego szarego papieru i winno zawierać na zewnętrznej stronie wielkimi w oko wpadającymi czcionkami wydrukowany napis „Machorka”. Inne dopiski jak „tytoń krajany” i t. p. są niedozwolone. Próbkę machorki, które podobnie jak przy innych wyrobach tytoniowych należy przed rozpoczęciem fabrykacji przedłożyć Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego do zatwierdzenia, nie będą przez tę ostatnią aprobowane, o ile nie odpowiedzą ściśle wszystkim ustalonym powyżej warunkom.

§ 7. Prywatnym fabrykom wyrobów tytoniowych, które dotychczas wyrabiały i wyrabiają machorkę, pozostawia się okres czasu czterech tygodni licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na urządzenie się w taki sposób, iżby czyniły zadość wszystkim przepisom niniejszego rozporządzenia. W okresie tym wolno powyższym fabrykom produkować machorkę w sposób dotychczasowy z wyjątkiem tych wypadków, w których władza skarbowa ze względu na jaskrawe niebezpieczeństwo interesów Skarbu, uzna za potrzebne wstrzymać fabrykowanie machorki aż do zastosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*